

и да наложѣ капата, аз прѣдложих едно условие на Дѣда Партения, с' когото бѣх уже говорил по тоя прѣдмѣтъ, именно да не ме праща по селата на просия като другитѣ калугери, нѣщо което ми бѣше противно. Игуменът склони, но не тѣй калугеритѣ които вѣстанѣхъ против подобно условие, като заявиха че ако и аз не ходѣ на просия, то и тѣ нѣмало да ходят. Спор'а по този въпрос ѣще се прогакаше когато една сутрин аз зех книга в' рѣка и излѣзох да се поразходѣ нагорѣ по край рѣката. На една хубава полянка, с' кичести на около дървета, аз ся истегнѣх на трѣвата да си починѣ и да си почетѣ. По едно врѣме чувам като из далеч тѣжвен един глас който глухо достигаше до ушитѣ ми. Аз не обѣрнѣх на него вниманье из начало, но като го чух да се повтори нѣколко пѣти и като познах че е човѣчески глас, станѣх да видѣ от дѣ иде ищо има. Като стигнѣх на брѣг'а на рѣката и погледнѣх долу, що да видѣ! Стар един калугер се мѣчеше да си пере дрехитѣ и в' това врѣме дъртешки охкаше и пѣшкаше. Аз се запрѣх да погледам на тая любопитна сцена и калугерът, без да знае че имаше кой да го наблюдава, слѣдваше да се пере и да пѣхти и охка. Уловил с' двѣ рѣцѣ тоежката си, той тѣчеше дрехитѣ и си мѣрмореше: Хѣ! на тебе! Пери се, де. Не биваше да се ожениѣ кога бѣх млад че да си имам бабичка да ме пере, ами сега, на стари години, да се мѣчѣ сам да се перѣ. Хѣ! на тебе!... и ох, ах, извикваше старец'а и се позапирваше, облѣгнѣтъ на тоежката си, да си поотпочине. Аз стоях, гледах, слушах и печалната тая картина ми направи тѣжно впечатление. Туѣ калугерството, рекох, и то не си е работа и като си турнѣх книжката в' джоб, рѣших да се върнѣх в' мѣнастир'я, да си приберѣ партакешитѣ и да очистѣх от там ѣще на сѣщия ден. Рѣчено и сторено и с' напушаньето на мѣнастир'я напуснѣх за винѣги и мисл'та даже да се калугерѣх.

В' Ловеч, както казах, аз се застоях нѣщо година и половина. За да не помислят читателитѣ че съвсѣм без вълнения съм прѣкарал това врѣме, аз ще просѣ позволение да им раскажѣ една историйка която е характерна за Гръцкитѣ владици в' Бѣлгария. Ловеч в' духовно отношение беше епископия подчинена на Търновскій Митрополит. По онова врѣме когато аз бѣх учител, Ловченскій Епископ беше един млад, левент